Dovol krátké zamyšlení nad trojí výzvou, kterou v rámci Dobré zprávy předkládáme otevřenému zájemci jako předlohu:

„Ježíši, PŘIJĎ do mého života, ODPUSŤ mi a VEĎ mě.“

Mnohokrát jsme si ověřili, že českému člověku opravdu nestačí „vysvětlit evangelium“ a pak mu říct: „A teď přijmi Ježíše…“

Běžný člověk nemá ponětí, co by tak měl udělat. Náboženskému člověku to možná připomene tak zvané „svaté přijímání“ v kostele, když mu říkáš, aby „přijal Ježíše“. Hledáme „příklad modlitby“, který by náš hledající kamarád na místě uchopil a ihned mohl s porozuměním sám vyjádřit. Přitom chceme, aby podstata byla:

1. biblická,
2. dostatečně jednoduchá
3. a snadno předavatelná i dalším lidem.

Výsledkem našeho hledání je často – i s gesty – opakovaná formulace:

„Ježíši, prosím PŘIJĎ do mého života, ODPUSŤ mi a VEĎ mě.“

(1) „PŘIJĎ“ chápeme jako vyjádření touhy po samotném Ježíši. Nejen volání po Jeho pomoci. Přijď – chci prožívat Tvoji blízkost, chci s Tebou komunikovat. Biblicky Ti to možná připomene slova Pána Ježíše: *Hle, stojím u dveří a tluču, kdokoli uslyší můj hlas a otevře mi dveře, VEJDU k němu a budu s ním večeřet…* (Zjevení 3,20) Jirku, který slyší Ježíšovo „klepání“, učíme říct: „Ježíši, PŘIJĎ!“ – „Pojď dál.“ Je to reflexe Janova slova: *Těm, kteří ho přijali, dal pravomoc stát se Božími dětmi.* (Jan 1,12) Pozvání „PŘIJĎ do mého života“, vlastně znamená: „Přijímám Tě!“

„Ježíši, prosím (1) PŘIJĎ do mého života, (2) ODPUSŤ mi všechno špatné.“ Prosba „odpusť“ je první předzvěstí toho, čemu po křesťansku říkáváme „pokání“. Slovem „odpusť“ vyznávám, že můj dosavadní život není v pořádku, že ho chci změnit.

Je to první krok k Janovu vyjádření: *Jestliže své hříchy vyznáváme, Bůh nám odpouští a očišťuje nás…* (1. Janova 1,9) V dalších krocích pak nového Jirku vedeme, aby se naučil své špatnosti vyznávat Ježíši konkrétně a pravidelně. Pokud to „přijď – odpusť a veď“ ukazujeme při vysvětlování Mostu přes propast, pak je velmi názorně zřejmé, že PODSTATOU toho ODPUŠTĚNÍ je most Ježíšovy OBĚTI na kříži. Krátce předtím jsme si ukázali, že žádné lidské pokusy k Bohu rozhodně nedojdou!

„Ježíši, prosím (1) PŘIJĎ do mého života, (2) ODPUSŤ mi všechno špatné a (3) VEĎ mě.“
„Veď mě“ odráží prvotní touhu, aby se Ježíš stal se mým Pánem. Je to první krok k Pavlovu výroku: *Ti, kdo jsou VEDENI Božím Duchem, jsou Boží synové.* (Římanům 8,14) „Veď mě“ je vlastně první vyjádření poddanosti Ježíši, náznak přijetí Ježíšovy autority…

„Ježíši, prosím (1) PŘIJĎ do mého života, (2) ODPUSŤ mi všechno špatné a (3) VEĎ mě.“
Kritérium jednoduchosti prověřuje otázka, jestli by se některá z těch položek dala vynechat. Jestliže se nic vynechat nedá, jde o „neredukovatelné minimum“.

Kdyby chybělo PŘIJĎ, zbylo by jen odpusť mi a veď mě. Ale to bych zůstal sám! Sice očištěný a možná s pokyny, co mám a nemám dělat, ale SÁM! Prosbou „PŘIJĎ do mého života“ říkám: „Chci Tvoji blízkost, toužím si s Tebou povídat…!“
Kdybychom zapomněli ODPUSŤ, zbylo by jen přijď a veď mě. Jakési „duchovní napojení“ a k tomu pojistka, abych nespadl do jámy, když mě povedeš, ale scházelo by odpuštění a z něho vyplývající vnitřní proměna, která je pro skutečný kontakt se svatým Stvořitelem naprosto zásadní.
Kdyby tam nebylo VEĎ mě, zůstalo by přijď a odpusť. Měl bych možná dobrý pocit, že je mi odpuštěno a k tomu bych měl třeba i nějaké duchovní zážitky plynoucí z Jeho blízkosti. Podle Římanům 10,9 je ale součástí přijetí věčné záchrany „vyznat Ježíše jako PÁNA!“ Ježíš nás chce v našem životě velmi praktickým způsobem VÉST

a zapojit nás do svého DÍLA!

Mimochodem, nemyslíme si, že Jirku „spasí“ tahle tři slova: Ježíši, prosím PŘIJĎ – ODPUSŤ mi – VEĎ mě. Ale už mnohokrát to byl začátek Jirkovy cesty k oddanosti Ježíši a k Jeho následování. Byl to začátek „pokání a víry“, chce-li to někdo křesťanskými slovy.

Děkuji Ti, Pane Ježíši, že jsi PŘIŠEL do mého života, že jsi mi dokonale ODPUSTIL, stále odpouštíš a VEDEŠ mě…